

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

★ ΠΟΛΥΜΕΤΡΟ ★

Ἀπὸ μένα καὶ φεύγει.
Καὶ φεύγει ἀπὸ μένζ κι' ὁ κόσμος μου στρώνει
Στ' ἀγκάθια μου ἐπάνω
Τὸ χιόνι, τὸ χιόνι, τὸ χιόνι.

Λὲ μπορῶ νὰ συνειθίσω
Στὸ θάνατο τοῦτο ποῦ ὁ κόσμος μου δίνει.
Ἐγὼ πάντα πηγαίνω κ' ἡ πλάσι
Μοιάζω μ' ἀφίνει.

Θάνατο θάνατο φωνάζουνε
Τῆς καρδιάς τὴν καταδίξη.
Στήθη ποῦ κλειοῦν τὸ θάνατο
Καὶ τῆς ζωῆς τὴ φρίκη.

Δὲν πεθαίνω, δὲν πεθαίνω.
Καὶ ζοῦσε δικό μου ἐκεῖ πάνω,
Νὸ μου δείξετε τρεχάτε,
Δὲν ἡξέρω νὰ πεθάνω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΙΣΩΚΗΣ

★ ΕΛΕΓΕΙΑ ★

ΣΗΜΑΝΤΡΟ

Στὴν ξεχασμένην ἐκκλησιὰ
Τὸ σήμαντρο θλιμμένο
Μέσ' σὲ βαθειὰ λησμονησιὰ
Στέχει βουβὸ θαμένο.

Καὶ ὅμως κρύβει μονοικίη
Γλυκεῖα ἔτι σωθικά του.
Φτάνει ἓνα χέρι νὰ βρεθῇ.
Γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἡ λαλιά του.

Στὴν ὁμορφη κι' ἐγὼ ζωὴ
Θλιμμένο σημαντήρι,
Στέκω βουβὴ καὶ σκυθρωπὴ
Στῆς γῆς τὸ πανηγῦρι.

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Ὡ ἄσπρο σύννεφο, ἀργό,
Ποῦ 'ς τ' οὐρανοῦ κυλᾷ τὰ πλάτη,
Ποιανῆς ψυχῆς εἶσαι φτερό
Καὶ ποῦ τὸ πρῶτό σου παλάτι ;

Μὴν εἶσαι δάκρυ φλογερό,
Ποῦ μνήματ' ἅγια μυρώνει.
Μὴ σ' ἐγεννήσαν με' καιρὸ
Κάποιας καρδιάς οἱ κρυφιοὶ πόνοι ;

Ἴσως νὰ εἶσαι τ' οὐρανοῦ
Κάποια ἐλπίδα ξεχασμένη,
Καὶ φεύγεις τώρα ἀπ' τοῦ βουνοῦ
Τὴν κορυφὴ τὴ μανρισμένη.

Σὲ χάνω, σύννεφο λευκό,
Ἴσως καὶ νᾶσαι τ' ὄνειρό μου,
Ποῦ φεύγει τώρα βιαστικό
Ὡμορφο, ἄσπρο, σύννεφό μου !

ΘΑΝΑΤΟΥ ΧΩΡΑ . . .

Ἐρημὴ μένει ἡ φωλιὰ
Πλέκ' ἡ ἀράχνη τώρα,
Καὶ δὲν ἡχοῦν πειὰ φιλιὰ
Στοῦ δειλινοῦ τὴν ὥρα.

Καὶ πλέκει, πλέκει βιαστικά
Καὶ σάβαρο ἀπλώνει.
Καὶ μοῦ τυλίγει μυστικά
Τὴ ρειότη μου, ποῦ λιώνει.

Σπασμένη κρέμεται, βουβὴ
Ἐκεῖ ἦν ἡ κιθάρα,
Καὶ μοιάζ' ἡ τόση της σιγὴ
Σὰν σιωπηλὴ κατάρα !

Καὶ τῆς ἀγάπης μας χλωμό
Τὸ φάντασμα γυρνάει,
Γοατιστὴ τὸ προσκαλῶ.
Μ' αὐτὸ βουβὸ περνάει

Ἐρημὴ μένει ἡ φωλιὰ
Πλέκουν ἀράχρες τώρα,
Κι' ἐδῶ ποῦ ἡχοῦσαν πρὶν φιλιὰ,
Εἶνε θανάτου χώρα !

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΣΑΗ.